

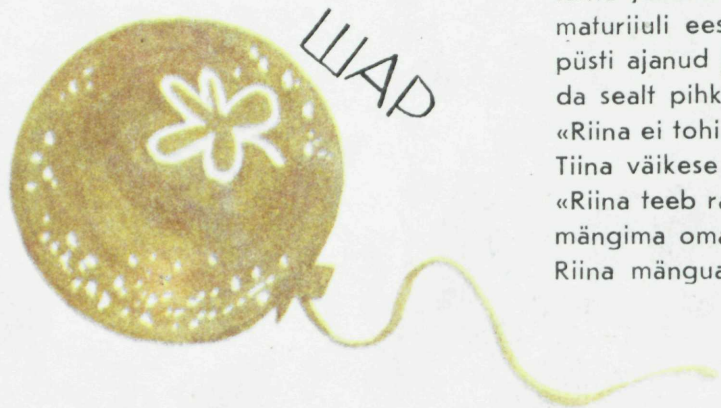
TĀHEKE

NR.1 1968

TIINA, RIINA JA UUED SÕNAD

JÜRI RANT

ШИП

Ema sidus räti pähe.

«Nüüd on küll niimoodi, et mina pean poodi minema. Sa, Tiina, ole hea laps, vaata seni Riina järele.»

Tiina tõmbas suu viltu. Ta oli just vene keelt õppinud. Uued sõnad ei jäänud talle kuidagi meelde. Seetõttu oli Tiina tuju väga paha.

Pahameelega ta ütleski:

«Aga, ema, ma ei saa ju siis vene keelt õppida. Sa tahad, et ma vene keeles kahe saan.»

Ema pani juba palitut selga. Ta oli niisuguse näoga, nagu poleks Tiina sõnu kuulnudki.

«Sa tahad, et ma ühe saan!» kõrgendas Tiina häält. «Sa tahad, et mind kinni jäetaks!» Ja kõrinal lendas pliiats laua alla.

Ema ei öelnud ka nüüd midagi. Ta seisis uksele ja vaatas oma vanemat tüdart pika pilguga.

Selle pilgu all hakkas Tiinal häbi. Ta teadis väga hästi: ükski ema ei taha, et ta tütar koolis kahe saaks. Ja veel teadis ta, et aega vene keele sõnu õppida on tal küll ja küll.

Vaikselt tõusis Tiina püsti ning läks Riina juurde. Riina askeldas juba raamaturiivuli ees. Ta oli end riivuli najal püsti ajanud ja pidas parajasti aru, mida sealt pihku kahmata.

«Riina ei tohi raamatuid võtta,» tõmbas Tiina väikese õe riivulist eemale.

«Riina teeb raamatule ai-ai. Riina peab mängima oma asjadega.»

Riina mänguasjad olid suures kastis.

Tiina võttis sealt kummist kassi. «Tut koška,» tuletas vanem õde meelde sõna, mida ta hetk tagasi oli õppinud. «Koška. Koška.»

«Attäh!» ütles Riina ja sirutas käe välja. «Tut kukla,» ütles Tiina neegrinukku võttes. «Kukla, kukla.»

«Attäh!» ütles Riina ning ajas teise käe õieli.

Nii sai väike õde mõlemasse kätte asjad. Ta lalises rahulolevalt. Ilmselt ta ootas, mis edasi saab.

«Nüüd paneme nuku istuma,» ütles Tiina. «Tut . . .»

Seal see siis oli. Jälle oli meelest läinud, kuidas vene keeles «tool» on. Tiina jooksis laua juurde ja vaatas järele.

«Tut stul,» ütles ta siis. «Stul, stul, stul. Näe, Riina, tut stul.»

Kui ema poest tagasi jõudis, oli enamik asju üks kord juba kastist välja võetud ning tagasi pandud. Nüüd tehti seda teist korda.

«Tut miška,» ütles Tiina ja tõstis õe ette karupoja.

Aga Riina haaras kõike, mida ulatati, ning rääkis nii võttes kui ka andes:

«Attäh, attäh!»

Ema jäi uksele laste mängu vaatama.

«Tead, ema, üllatust!» ütles Tiina. «Mul jäid vahepeal vene keele sõnad ise pähe. Ja Riinale jäid ka. Riina, Riina! Aitäh kukla, aitäh!»

Rõõmsalt nohisedes surus väike õde mõlemad käed mänguasjade kasti ja ulatas Tiinale kummist karu.

КОШКА

МИШКА

КУКЛА

Vihtnõmme metsavaht on ühtlasi vihavaht. Ta vahib metsas, kuidas vihma sajab. Et kõik saaksid oma jao ja jääks ka järgmiseks aastaks. „Vihm, jää järele,“ ütles metsavaht viimasel vihmasel päeval. „Jääme nüüd järgmise aastani nägemiseni.“

Vihm jääb järele ja jätab endast järele märjad männid, märjad kändud, märjad käbilinnud männi otsas ja märja metsavahi kännu otsas. Vihtnõmme metsavaht on veel ka vihavaht. Ta valvab, et Vihtnõmme vahtkonnast keegi saunavihtu ei löikaks.

Mõni aga löikab ja paneb löikama, enne kui metsavaht jaole jõuab. Siis läheb metsavaht vihale: vaata salavihameest, või tema tuleb minu vahtkonda vihale! Aga et enam pole midagi teha, läheb metsavaht sauna viha välja higistama.

Millega siis Vihtnõmme metsavaht, see vihavaht, vihtleb? Eks ikka vihaga, omaenda suure ausa vihaga. Ja leotab oma meelepaha kasepahaleotises. Ja peseb end põhjatu sügavas kapas. Peseb end põhjalikult puhtaks. Istub seal lae all lava peal Vihtnõmme vahva metsavaht, alumisel lavaastmel varbad ja varvastel valge seebivaht.

Tegin ja nägin lumememme

Tegin ja tegin lumememme, tegin eile ja täna ja homme. Ei saanud tehtud. Ei tulnud suurem asi. „Pole mul nõnda nägu ega tegu,“ ütles lumememm ise. „Tee mulle mõlemad – nägu ja tegu,“ ütles lumememm ise.

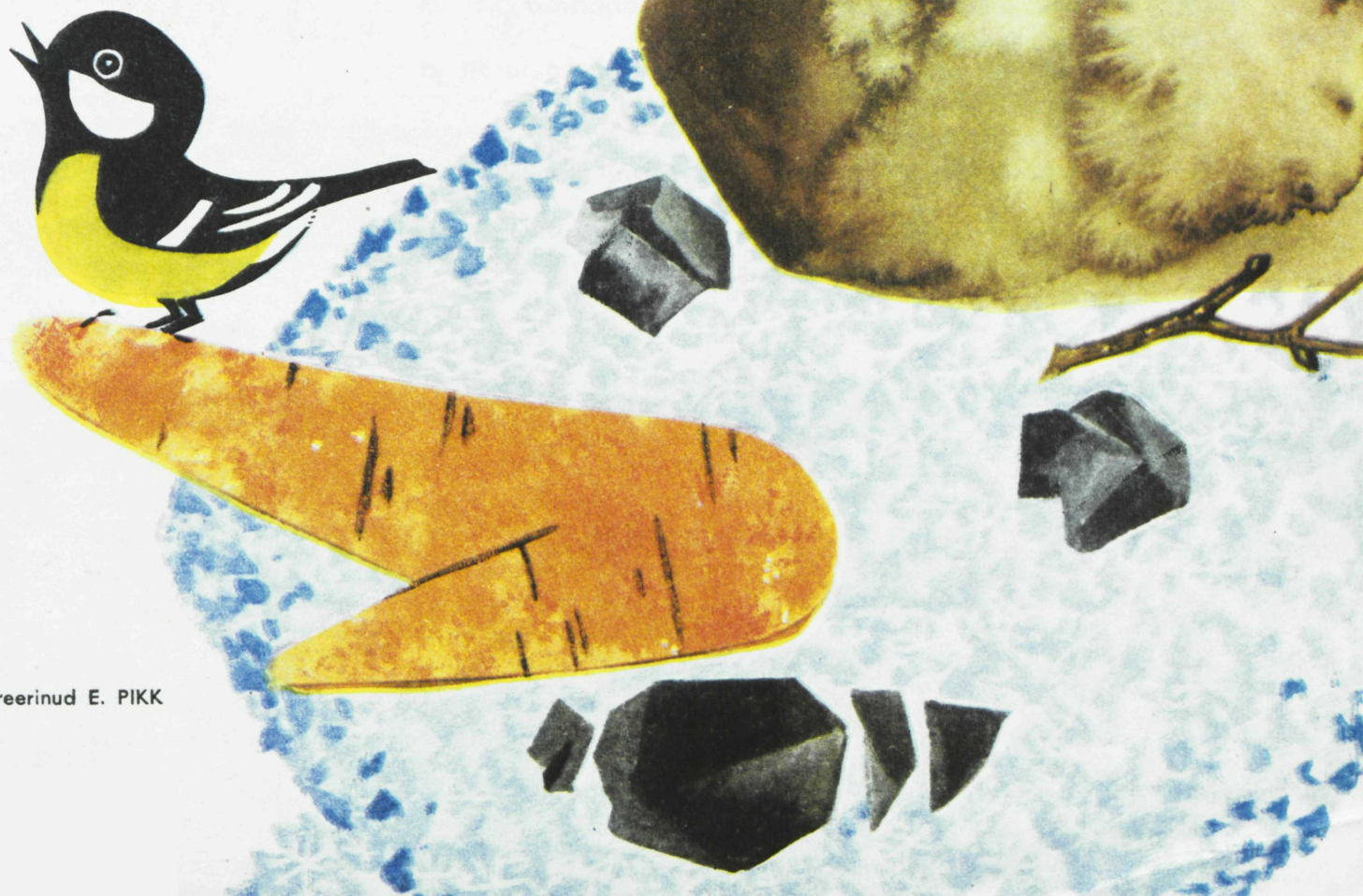
Eks tulnudki teha talle nägu. Küll sellega oli alles tegu!

Siis tuli teha tegu. Tegin tegu, nii et seda nägu! Nägin ja nägin siis lumememme, nägin eile ja täna ja homme. Ei saanud nähtud. Nii suur asi oli tulnud!

Illustreerinud E. PIKK

Vihtnõmme metsavaht

PAUL-EERIK RUMMO

SINU SÕBRAD VÄLISMAAL

MALI PIONEERID

Kaugel Lääne-Aafrikas asub Mali Vabariik. Seitse aastat tagasi loodi seal pioneeriorganisatsioon.

8- kuni 12-aastased mali pioneerid kannavad rohelist baretti ja rohelist kaelarätti.

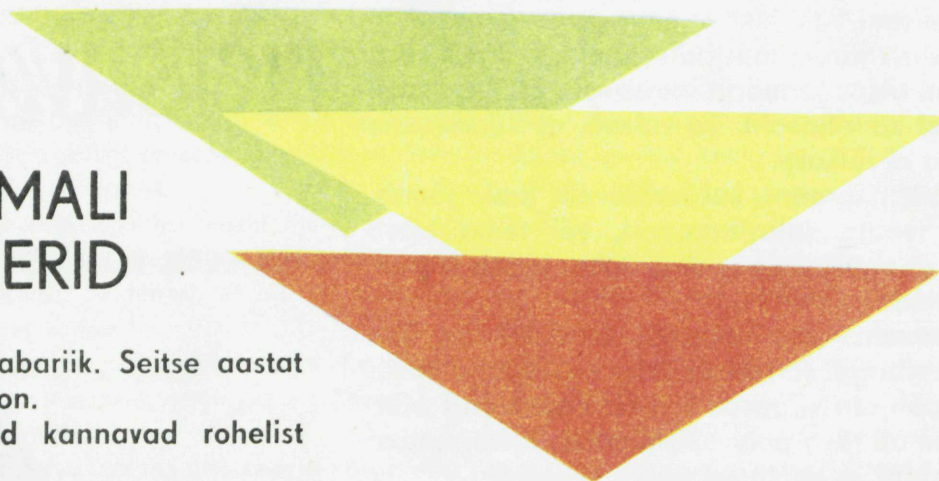
13- kuni 15-aastased mali pioneerid kannavad kollast kaelarätti ja kollast baretti.

16- kuni 18-aastastel pioneeridel on punane kaelarätt ja punane barett.

Siin kõrval on mali pioneeride märk.

Mali pioneeride tervitus — tõstetakse ette üles rusikasse-
surutud käsi.

Mali pioneeride deviis on: „Pioneer täna, pioneer alati!“

Kuuseoksa tagant paistab Nääritaaf, naeratab kavalalt ja annab Mariukale märku. «Noh, tule Nääritaadile lähemale.»

Huvitav, mida ta tahab? Võib-olla tahab nukk Nutsale kinkida vankrikese?

Mariuka läheb kuuse juurde, käed selja taga.

«Noh, ütle siis, vanaisa, mis sa tahtsid mulle ütelda!»

Aga taat vaikib. Võib-olla ta ei kuule? Mariuka läheb kuusele lähemale.

Toas ei ole kedagi. Ainult pörandal magab mängimise-
st väsinud Nutsa. Silmapilguks vaatab Nääritaaf Nutsale, siis annab jälle Mariukale märku.

Lõpuks sirutab Mariuka käe välja ja äkki — hopp! hüppab taat talle peopesale.

«Vaat mis! Tahad minuga

Pühapäev

ÜLO SAIN

Igal hommikul ärgates vaatas Ülli kõigepealt isa voodi poole. Tavaliselt oli see tühi. Isa oli juba tööle läinud. Mõnikord leidis aga Ülli isa veel voodist. Siis ta teadis, et on pühapäev ning sel päeval pole isal vaja tööle minna ja ta jääb terveks päevaks koju.

Kähku tormas Ülli isa voodisse ning lastes lahti võiduka sõjakisa, ronis talle kukile. Nüüd algas

tõeline möll. Kui Ülli pugus ühelt poolt äärest teki alla, siis isa puges samal ajal teisest äärest teki peale. Tuli aga Ülli oma poolt äärest jälle teki peale, vupsas isa kohe teki alla. Viimaks juhtusid nad kogemata teki all kokku ja siis see õige lärm alles algas. Pimedas teki all ei saanud varsti kumbki enam õiget aru kätte, kus kellegi pea, kus jalad. Ei tea, kui kaua nad sedasi madistanud

mängida?» naeratab Mariuka rõõmsalt. «Kas jah?»

Taat vaatab talle otse silma. Ta on väga väike, mahub just Mariuka peopessa. Tal on punane läkiläki peas, valge habe ees, aga kasukas on šokolaadikarva.

Taat toetub rohelisele kuusekepile. Keskööl kasvab ta suureks-suureks ja astub Mariuka aknast sisse, et kinkida mänguasju.

«Too mulle kindlasti nukuvanker,» palub Mariuka Näärिताati ja suudleb teda. «Oi, kuidas su põsed on punased! Kas sul on palav? Las ma võtan sul mütsi peast!»

...Mariuka poleks kunagi arvanud, et müts on nii magus. Ja kasukas otse sulab suus...

GEORGE GEORGIU

Kuidas Mariuka Näärिताadi ära sõi

«Ära siis unusta vankrikest, kuuled?» räägib Mariuka taadile, vaatab pihku ja... kokkub: ei olegi enam Näärिताati! Kadus nagu minasjutus. Mariuka vaatab põrandale, kuuseokste vahele — kusagil ei ole näha.

Ja hakkab nutma. Nutab nii valjusti, et ema tuleb joostes ja küsib, mis juhtus.

«Näärिताat läks ära,» ütleb Mariuka läbi pisarate ja pühib silmi.

«Kuhu ta läks?» Ema vaatab kuusele, Mariukale ja äkki

lööb käsi kokku: «Heldeke! Sa oled üleni šokolaadiga!»

Ema naeratab. Aga Mariuka silmis on veel pisarad.

Kui ta sõi Näärिताadi ära, kes siis toob Nutsale vankrikese?

Illustreerinud V. HURT

oleksid, kuid ikka tuli ema suure tõrelemisega magamistuppa ning tõmbas teki pealt ära.

Kui siis Ülli ja isa hingeldades end voodis istukile ajasid, tõreles ema edasi. Ülli aga teadis, et ega ta nii väga pahane olegi. Ema silmad olid selle tõrelemise juures nii ilusad selged, et seal ei saanud olla kurjuseraasugi. Seepärast pugus Ülli järgmisel pühapäeval jälle isa voodisse.

FRANTISEK BRANISLAV

Lumememm ja vares

LUMEMEMME LÄHEDAL
KRAAKSUB VARES KÄHEDALT:

«KUST SA SELLE KÜLMAGA,
KULLA SÖBER, SÜÜA SAAD!»

«ELUGA MA OLEN RAHUL,
LUMEHELBED TOOVAD JAHU.

KANDES OMA SELJAD LOOKA,
KÖRREKESED TOOVAD SOOLA.

ÕÖSEL KÕRGE KUUSEPUU
LÖIKAB VIILU LEIBA KUUST.»

VARES HÜÜDIS: «KRAAK-KRAAK-KRAA,
JÄLLE TARGEMAKS SAIN MA!»

LENDAS ÄRA. RÄÄKIS RUTTU
TEISTELEGI SEDA JUTTU.

Tõlkinud HELJO MÄND

Oinas ja hunt

LÄTI MUINASJUTT

Kord kohanud hunt metsaservas oinast ja öelnud:

«Ma söön su ära!»

Oinas vastanud:

«Milleks sul minu söömisega vaeva näha! Seisa siin, tee suu lahti, mina ronin märke ja torman sulle elusana kurku.»

Hunt olnud ettepanekuga päri. Seisnud ja oodanud.

Oinas roninud märke, võtnud hoogu ja löönud täie hoo pealt hundile sarvedega kurku. Hunt kukkunud korrastele maha ja jäänud oimetuna lamama. Oinas kadunud nii kiiresti kui jalad võtsid.

Toibudes lausunud hunt:

«Ei tea, kas jäi pidama või tormas läbi!»

Kes oli kõige tähtsam?

ROOTSI RAHVAJUTU AINETEL

Kord jalutasid kukk ja koer õues. Kukk tahtis kangesti kiidelda. Ta kires: «Siin õues ei ole kedagi, kes oskaks nii toredasti astuda kui mina.»

Kuid koer haukus talle vastu: «Sul on ainult kaks jalga, minul aga neli. Siin õues ei ole kedagi, kes jookseks nii kiiresti kui mina.»

Sipelgas roomas üle teeraja ja pirises: «Olgu teil pealegi kaks jalga või neli jalga. Minul on kuus jalga. Siin õues ei ole keegi nii virk kui mina.»

Kohe kuuldus puu otsast kribinat-kribinat. Ämblik laskus pika niidi otsas alla ja itsitas: «Kaks, neli või kuus jalga ei loe midagi. Minul on kaheksa jalga, kuid ma ei viitsi joosta. Aga kas oskab teist keegi ronida nagu mina!»

Kõik vaatasid imetledes, kui osavalt ämblik alla laskus.

Just sel hetkel kostis rohu seest kellegi naer. Kõik jäid kuulatama. Võilillelehe all istus sajajalgne ja naeris kavalasti. «Mis sulle nalja teeb!» pärisid kõik. Sajajalgne ei vastanud, ainult naeris ja naeris.

Kas sina tead, miks sajajalgne naeris!

Illustreerinud H. SAMPU

Kotkas Tšukotkas

VENDA SÖELSEPP

KORD HOOPLES STEPIS ÜKS KOTKAS:
«VARSTI MA OLEN TŠUKOTKAS!»

PANEN KÕIK KARUD SEAL TANTSIMA —
TANTSIGU JÄÄPANGAD KLANTSIMA!»

LENDASKI KOTKAS TŠUKOTKASSE —
KÜLM HAKKAS KINNI SEAL KOTKASSE:

TANGIGA NÄPISTAS NOKKA,
VARBAISSE TORKAS KUI OKKA.

PIDI SEE KOTKAS SEAL SUREMA,
VAEVALT SAI ELUGA TULEMA.

RAKSUS SIIS JÄÄ NII MIS KÕMINAL,
KARUDKI LAUSUSID MÕMINAL:

«STEPIS SA OLED KÜLL KOTKAS,
KUID MITTE MEIL TŠUKOTKAS...!»

Väike vale

RAJA VALMSEN

«Emme, mina ei lähe homme enam laste-
aeda!» teatab Madis.

«Miks!» muutub ema tähelepanelikuks.

«Meil on seal mõned pahad poisid.»

«Kes see «mõni» paha poiss siis on!»

«Eks ikka Jaan,» ohkab nüüd Madis.

«Kuidas Jaan siis paha on!»

«Jaan lõi Kajat,» on Madis natuke eba-
lev.

«Kas Kaja hakkas nutma!»

«Jah, hakkas küll...»

«Noh, ja mis siis edasi sai!» pärib ema
murelikult.

«Siis ma palusin andeks,» saab Madis
suurivaevu sõnad suust.

Kaval Miku

HOLGER PUKK

Miku tuli lasteaiast koju ja teatas
juba esikust suure häälega:

«Täna mängiti igasuguseid mänge!»
«Mis mängud need siis olid!» küsis
isa.

««Nips» ja «Kabe» ja «Must-Peeter»
ja...» vuristas Miku. Võis aru saa-
da, et suurem uudis on tulijal veel
tagavaraks.

«Kuidas läks!» päris isa edasi.

Nüüd Miku lausa hüüskas:

«Teised ikka kaotasid ka, aga mina
ei kaotanud üldsegi!»

«Vaata, kui tubli!» kiitis isa. «Sa siis
aina võitsid!»

«Ei võitnud!» kostis Miku kavalalt.
«Mängisid viiki!»

«Ei, viiki ka ei mänginud!»

Nüüd laiutas isa käsi:

«Mitte ei saa aru...»

Aga Miku seletas rõõmsalt:

«Mina ei läinud üldsegi mängima!»

«Miks!»

«Noh, ma olin nii kaval! Muidu
oleksin äkki kaotanud kah veel!»

Ja Miku jäi kärsitult uut kiitust oota-
ma. Aga isa muutus üsna tõsiseks.

«Kahju küll, et sul kaotamine veel
selge ei ole!»

Miku ajas silmad suureks:

«Misjaoks seda vaja läheb?»

«Et edaspidi ka võitma hakata!»
vastas isa.

«Mismoodi...!»

«Tee proovi, küll siis taipad!» kostis
isa ja tegi jutule lõpu peale.

Banaaniaias

OLIVIA SAAR

DŽUNGLIS SUURES,
DŽUNGLIS LAIAS,
AHVIDE BANAANIAIAS
TÕUSIS KISA,
TÕUSIS KÄRA:
KES SÕI KÕIK
BANAANID ÄRA?
POLE PUUS
BANAANIJUPPI,
KEEDA VEEL
BANAANISUPPI,
KÜPSETA VEEL
PLAADIKOOKI,
TEE VEEL KOLLAST
MORSIJOOKI,
TEE VEEL PURGITÄIED MOOSI —
KEEGI VIIS SIIT SUURE NOOSI.

EEMAL PRIGIN,
EEMAL PRAGIN,
EEMAL AHVIPOISTE SAGIN.
SEAL NAD ON,
NEED VEMBUTAJAD,
DŽUNGLI SUURED TEMBUTAJAD,
NINAD MAAS
JA SABAD PUUS,
BANAANIKOBAR
KÕIGIL SUUS.

JÄID TÜHJAKS LAIAD DŽUNGLIAIAD
JA MAGUSATA DŽUNGLI MAIAD,
JÄID PUUD BANAANIJUPITA
JA KÕIK BANAANISUPITA.

LUMEHELVES

Palavas Aafrikas, paksu metsa serval asuvas neegrikülas juhtus iseäralik sündmus. Banaanisalust leiti pisike helevalge karvane olevus. Saluvalvur Benito võttis loomakese sülle ja ütles: «Vaadake, ahvike — gorillapoeg!» Neegrid olid jahmunud. Gorillad on ju hallid või siis mustjaspruunid. Valgest gorillast ei räägi isegi neegrite muinasjutud.

Ahvike viidi külla. Benito tegi falle okstest ja puulehtedest pesa. Igal hommikul töid külalapsed gorillapojale söögiks mahla-seid kõrsi ja puupungi. Möödus kaks nädalat ja juba söi ahvike isukalt banaane, imes suhkruroogu ning jõi piima.

Siis tulid külla teadlased. Üks neist lõi kaht kätt kokku ja hüüdis: «Gorillapoeg on valge nagu lumehelves!» Nii sai ahvike endale nime — Lumehelves. Neegrilapsed aga ei saanud niisugusest nimest aru, sest nende maal ei saja kunagi lund. Nad nimetasid ahvikest oma keeles «nfumi igi» — valge gorilla. Teadlased olid näinud kirjude kaelkirjakute hulgas valget kaelkirjakut ja triibuliste sebrade hulgas valget

sebrat, kuid valget gorillat nägid nad esimest korda.

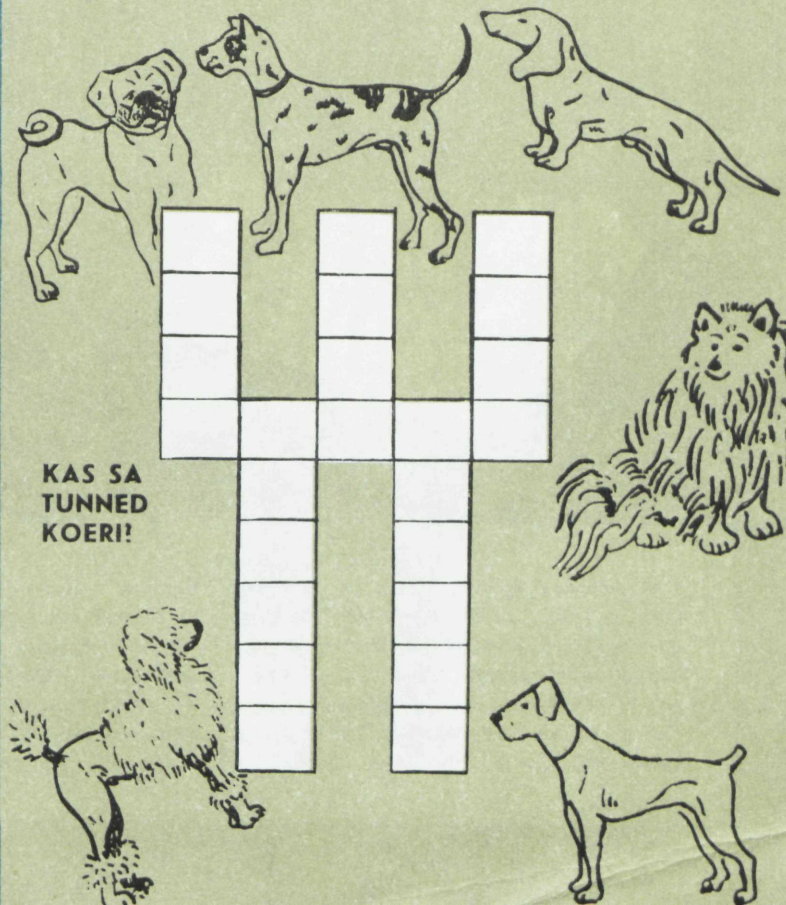
Lumehelves on nüüd Hispaanias Barcelona (l.: barsseelona) linna loomaaias. Ta on juba päris pikaks gorillapoisiks kasvanud ja on suur söber lastega. Aga kui valge kasuka ja siniste silmadega Lumehelves täiskasvanuks saab, on ta ligemale kaks meetrit pikk.

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

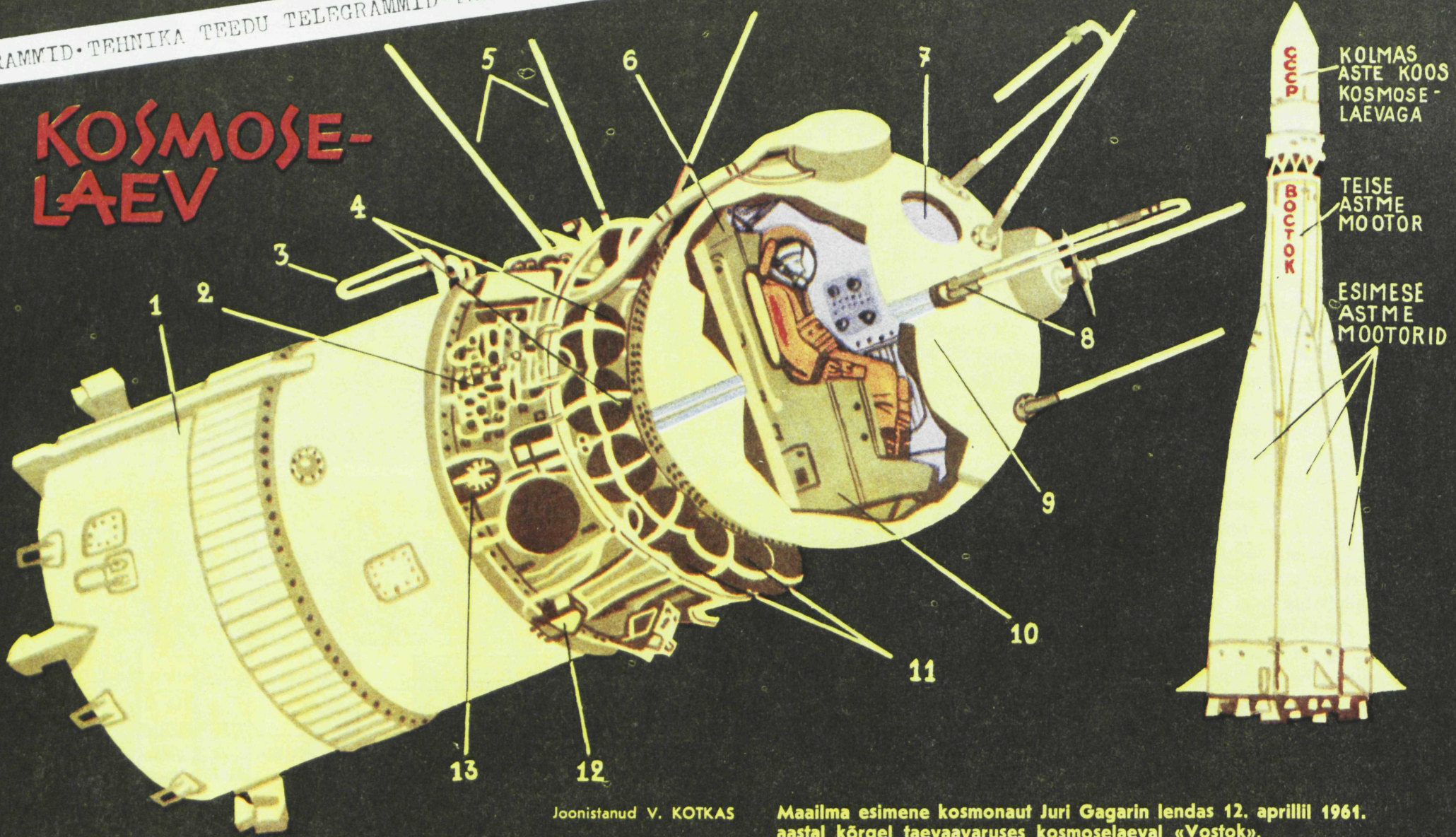

ESKIMOLAPSED
ÕNGITSEVAD.
KUMB NEIST
SAAB KALA!

KAS SA
TUNNET
KOERI!

KOSMOSE- LAEV

Joonistanud V. KOTKAS

1. Kanderaketi viimane aste. 2. Seadmed kosmoselaeva asendi muutmiseks. 3. Kauguse määramise antenn. 4. Balloonid suruõhuga, mis paneb tööle kosmoselaeva asendi muutmise seadmed. 5. Raadioantennid. 6. Kosmonaudi langevari. 7. Kuumuskindla klaasiga kaetud aken. 8. Raadioantennid kosmoselaeva juhtimiseks Maali. 9. Maandumiskabiin. 10. Katapult — seadeldis, mis paiskab kosmonaudi automaatselt koos istmega kosmoselaevast välja. 11. Õhuballoonid. 12. Kosmoselaeva asendi muutmise mootor. 13. Antenn kosmoselaeva liikumistee jälgimiseks.

Maailma esimene kosmonaut Juri Gagarin lendas 12. aprillil 1961. aastal kõrgel taevaavaruses kosmoselaeval «Vostok». Niisugune on see kosmoselaev. Joonisel on kujutatud kosmonaudi kerakujuline kabiin ja kanderaketi viimane aste. Kabiinilt ja seadestikult on väliskest eraldatud. Kosmoselaeva kanderakett koosneb kuuest ülivõimsast raketimootorist. Kõige suuremat jõudu vajab kosmoselaev tõusu algul. Siis pannakse tööle viis mootorit. Pärast ülesande täitmist eraldatakse neli mootorit, mis jäävad maailmaruumi omapead lendama. Neid nelja mootorit nimetatakse kanderaketi esimeseks astmeks. Hiljem eraldatakse ka viies (teise astme) mootor. Kosmoselaevale annab lõpliku kiiruse küues (kolmanda astme) mootor. Edasi lendab kosmoselaev juba iseseisvalt.

Hea rohi ja paha rohi

RAIMO MÄNNIS

Lumesõda lõppes järgmiste tulemustega: kümme paari märgi kindaid, seitse nohust nina ja kaks palavikus poissi.

Poisid püüdsid küll emale selgeks teha, et ega mõlemad jäänudki lumesõja pärast haigeks. Lumesõja pärast jäi ainult üks, teine aga sai haiguse tema käest. Haigeksjääjad olid nimelt vennad ja magasid ühes voodis.

Oli see lugu nüüd nii või teisiti, igatahes ei aidanud midagi, et üks vendadest oli lahinguväljal silma paistnud kavaluse, teine julgusega. Haigus oli neist julgem ja kavalam.

Teisel päeval tuli arstitädi. Andis ema kätte mingisugused pulbrid ja ütles: «See on väga hea rohi.»

«Mina saan kaks pulbrit, sina ühe. Kommi said ükskord sina rohkem,» ütles kaval vend, kui ema oli välja läinud.

«Katsu ainult!» näitas julge vend rusikat. Suur oli poiste pettumus, kui tuli välja, et rohi pole üldsegi hea. Nii kibe, et võttis vee silmast välja.

«Mina seda rohtu küll enam ei võta,» ütles kaval vend. «Mäletad, kui me ükskord haiglat mängisime! Vaata, siis olid meil head rohud. Segasime soodast ja tuhksuhkrust. Võtame parem seda rohtu! Ega ema aru saa!»

«Mina küll petma ei hakka,» ütles julge vend. «Ma ei karda kibedat.»

Kolme päeva pärast oli julge vend peaaegu terve. Lubati juba õue käima. Kaval vend aga ei saanud ega saanud palavikust lahti.

Need on eestlaste kauged sugulased. Sõlkupi keeles on palju niisuguseid sõnu, mis on meie keelega sarnased. Puu — po, kala — kõölõ, karu — korhõ, meie elame — me iloomõn.

Sõlkupid elavad kaugel Põhja-Siberis. Nende külad asuvad paksu metsa peidus. Juba ammu tahtsin sinna minna. Õppisin põhjarahvaste keeli ja lugesin nende muinasjutte. Kui ülikooli lõpetasin, läksingi sõlkuppide juurde tööle. Sõitsin rongiga läbi Leningradi, läbi Kotlase linna ja läbi tundra Uraali mägede taha Siberisse. Obi jõe suudmes lõppes raudtee. Olin polaarmaal, kus südasuvel päike ei looju mitu päeva järjest ja talvel jälle kestab öö mitu päeva järjest. Edasi viis mind lennuk Tazi jõe suudmesse. See asub veel kaugemal põhjas. Talvel kestab siin polaaröö juba poolteist kuud. Olin seal suvel. Ilmad olid palavad ja sääski oli palju. Laevaga sõitsin mööda Tazi jõe Njari-Maatsõ külasse, mille ümbruskonnas sõlkupid elavadki.

Sõlkuppidel ei ole suuri maju. Nad elavad onnides — püstkodades. Püstkoja ehitamine on lihtne. Maasse lüüakse puuridvad nii, et nende ülemised otsad puutuvad kokku. Ridvad kaetakse kasetohuga ja elamu on valmis. Püstkoja keskele süüdatakse lõke ja seal keedetakse süüa. Sõlkupid istuvad ja magavad oma onnis kuuseokstel või karusnahkadel. Talveks kaetakse püstkoda karusnahkade, sest nii on soojem.

Suvel püüavad sõlkupid jõest kala, talvel käivad metsas oravatele, põtradele ja karudele jahti pidamas. Sõlkupi lapsed ei karda külma. Isegi talvel, kui paks lumi on maas, jooksevad nad paljajalu ringi. Varakult õpivad lapsed püüdele püüni-seid panema, püssi laskma ja jõest lutsu püüdma. Lapsed oskavad ka luust noapäid ja muid vajalikke asju välja nikerdada. Samuti puutöös on nad osavad. Isadega koos meisterdavad poisid põhjapõdrakelke ehk nartasid. Tüdrukud õpivad varakult põdranahkadest jalatseid ja kasukaid õmb- lema.

Elasin sõlkuppide hulgas aasta otsa. Olin nende lastele kooliõpetajaks ja kogusin muinasjutte ning muid vanu lugusid. Kui tulevikus mahti saan, sõidan veel kord sõlkuppidele külla.

SÕLKUPPIDE JUURES

ANDRES EHIN

Õhtulugu

KALJU KANGUR

Unepajas uneputru
keedab unekokk.
Tule, lähme jaole ruttu,
maiasmokk!

Kuu juba hange taga
hulbib...
Lähme aga, lähme aga,
kaasas kulbid!

Lähme, hoides kinni käest,
jooksujalu
üles mäest ja alla mäest,
läbi lumes palu!

Üle rudiseva raja
tähekilde kukub,
kukub üle unemaja,
mis seal lumes tukub.

Unemajas unepaja
man on lastepere.
Meid veel oligi siin vaja!
Tere!

Kulbid tööle uisapäisa!
Nii see lugu käib:
kulbitäis ja kulbitäis ja
veel üks kulbitäis...

Lumelahing

IRA LEMBER

Lumehanges juba kaua
külmetavad koolipaunad.
Vihikudki krabisevad,
hiirekõrvad vabisevad.
Kolmed aga peavad päkka,
et nüüd oma poistel näkkaks.

Viuhti, viuhti, pots ja pots!
Millal müramisel ots!
Ei see madin lõpe enne,
kui kõik jütsid lumememmed.

Paha pill

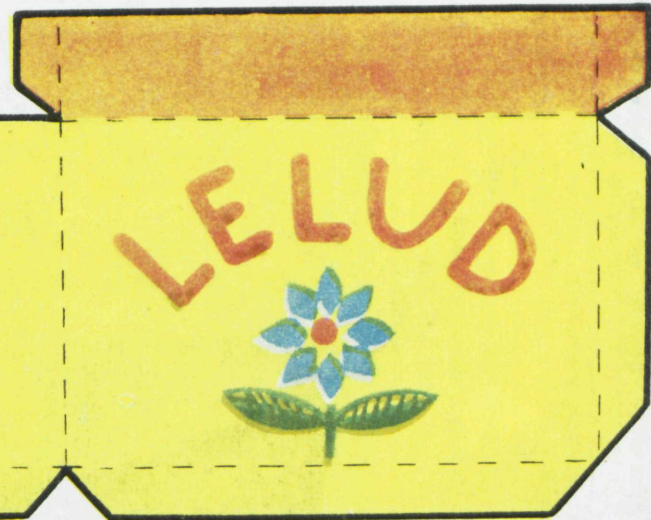
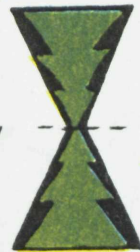
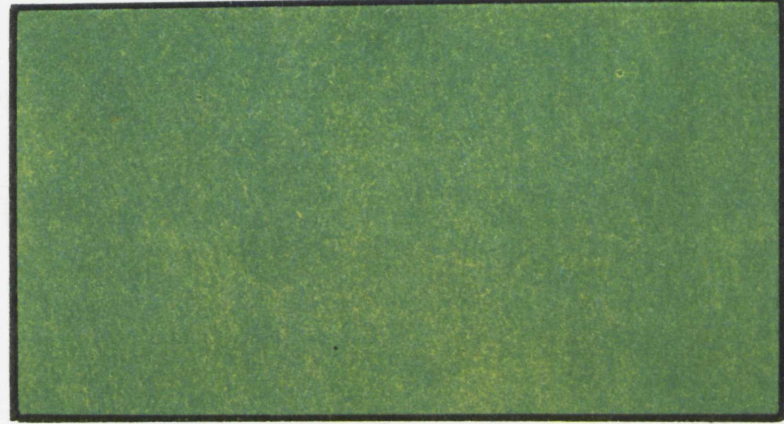
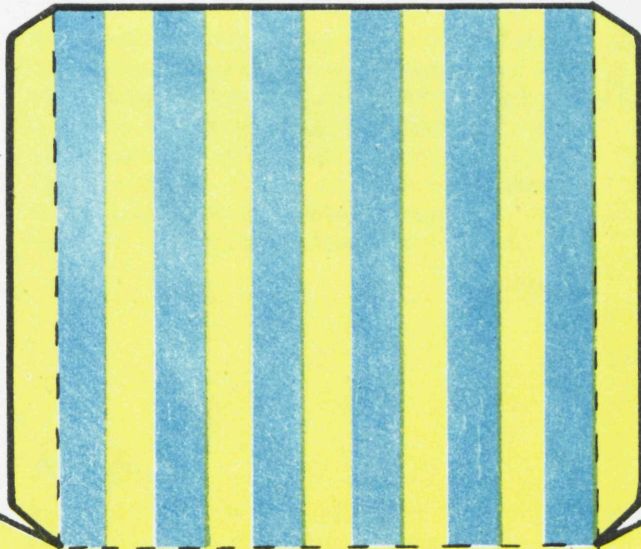
LEILI ANDRE

Tuule-Tõnul tuulepill,
Vihma-Vellol vihmapiill.
Milline on Malle pill!
Meie Mallel viripill.

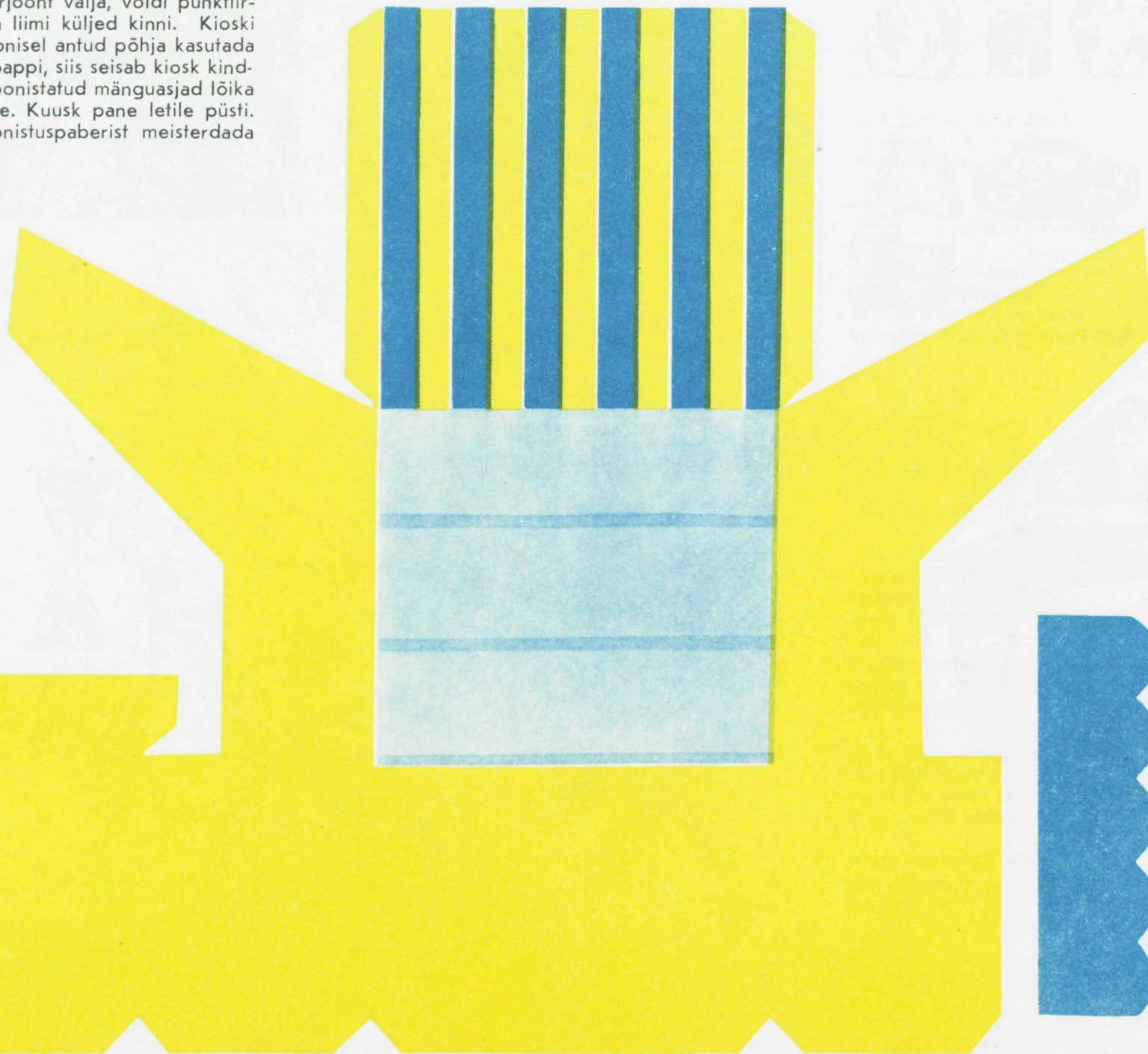
Tujukas on tuulepill,
vesine on vihmapiill,
viletsam veel viripill.

Meie väike Malleke,
tipa-tapa-talleke,
pane ära paha pill,
viska nurka viripill!

Nägu rõõmsaks läheb siis,
usu, läheb,
jah, just nii!

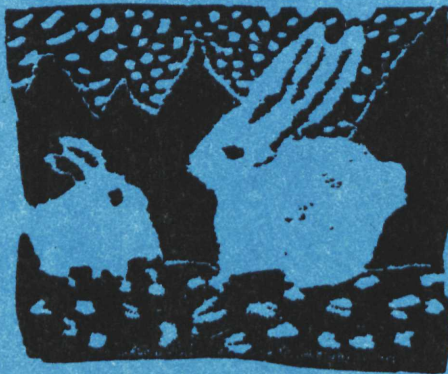
Kiosk lõika mööda piirjoont välja, voldi punktiirjooni mööda kokku ja liimi küljed kinni. Kioski põhjaks võid peale joonisel antud põhja kasutada paksemat paberit või pappi, siis seisab kiosk kindlamini püsti. Kõrvale joonistatud mänguasjad lõika välja ja kleebi riiulitele. Kuusk pane letile püsti. Soovi korral võid joonistuspaperist meisterdada müüjagi.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

«MEIE KUTSU» — EVE SELISAAR

«JÄNESED» — EVE SELISAAR

Mulle meeldivad väga loomad. Tahtsin teada, kas ka minu sõpradele meeldivad loomad, ja sellepärast kirjutasin Plaani Algkooli ja Rapla Keskkooli oktoobrilastele. Mõne aja pärast Plaani Algkooli õpilased Ülle ja Tiiu kirjutasid mulle oma lemmikloomast. Rapla lapsed Eve, Marje ja Jaak aga saatsid oma lemmikloomadest linoolõiked.

Täheke

Hobune Kadri

Minule meeldivad kõige rohkem hobused. Lemmikloomaks on mul hobune Kadri. Ta elab vanaisa juures. Iga kord kui vanaisale külla lähen, viin hobuse metsa sööma. Talvel aga joodan teda ja toon talle heinu. Selle eest lubab Kadri mind enda seljas sõita.

ÜLLE TRUMM

Pauka

Minu lemmikloomaks on koer Pauka. Ta on peaaegu lauakõrgune. Paukal on valge ninaots ja pruunid käpad. Pauka ei lase kedagi oma peremehe juurde enne, kui peremees on selleks loa andnud. Ta on tubli valvur. Paukaga on tore kelgutada. Kord vedas Pauka kelku ja äkki . . . olime mõlemad uperkuuti lumes! Kelk oli juurika taha kinni jäänud. Pauka on tore koer. Ta armastab kommi. Mängin iga päev Paukaga.

TIIU KLAAS

«KUI KENA LIBLIKAS!» — JAAK OLOP

«LEPATRIINU» — MARJE KUNGLA

Esikaanel 6-aastase
ANU HOLMI joonistus «Tuisk».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,81 учётно-издательских листа. Типография «Октоober», ЭССР, Таллин, Тартуское шоссе 41. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, Бульвар Эстония 4. Цена 15 коп. Зак. 1260. Тираж 58 000.

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 1 — 1968, IX aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, M. Velleste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Laduda antud 25. XI 1967. Trükkida antud 27. XII 1967. Trükiarv 58 000. Paber 90×60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspögnaid 2,81. MB-11026. Tellimise nr. 1260. Trükkikoda „Oktoober“, Tallinn, Kreutzwaldi 24.

PIRET, PEEDU JA BEEBI

